

Snad nezapomněl

Hana Zagorová

Dřímající hrází krajky polostínům
soumrak vážně schází lávkou ke komínům.
Lávkou ke komínům,
ze kterých dým stále stoupá.

Úžlabím se snáší pár poschodí, dolej,
usedá a zháší tramvajovou trolej,
v záclonových sítích lenivě se chvíli houpá.

Už dávno, dávno být tu měl.
Už dávno, snad nezapomněl, aha.
Už dávno, dávno být tu měl.
Už dávno, snad nezapomněl.

Další kroky míří k dívčím siluetám,
polibky se pýří všude jenom ne tam.
Všude jenom ne tam,
kde se krčím před svou bází.

Každá moje věta zmítá se a tříští,
soumrak ale slétá k prázdným nástupištím
a z mé věty příští jsou ostrůvky slůvek pouhých.

Už dávno, dávno být tu měl.
Už dávno, snad nezapomněl, aha.
Už dávno, dávno být tu měl.
Už dávno, snad nezapomněl.

Už dávno, dávno být tu měl.
Už dávno, snad nezapomněl.
Už dávno, dávno být tu měl.
Už dávno, snad nezapomněl.